

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Holló Mária Terézia ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Chiorean Gabriella kamarai jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2018. december 11. napján meghozott, 40.P.23.915/2017/27. számú ítélete ellen, az alperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő tőkeösszeget 12.905.395 (tizenkétfélmillió-kilencszázötzezer-háromszázkilencvenöt) forintra leszállítja. Az alperest mentesíti 1.741.340 (egymillió-hétszáznegyvenegyezer-háromszáznegyven) forint elsőfokú perköltség felperes részére történő megfizetésének kötelezettsége alól, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 876.537 (nyolcszázhatvenhatezer-ötszázharminchét) forint perköltséget. Az alperes által az állam részére felhívásra fizetendő illeték összegét 717.000 (hétszáztizenhétezer) forintra leszállítja, és megállapítja, hogy a fennmaradó 783.000 (hétszáznyolcvanháromezer) forint illetéket az állam viseli. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 200.427 (kétszázezer-négyszázhuszonhét) forint állam által előlegezett költséget, és megállapítja, hogy a fennmaradó 218.897 (kétszáztizennolcezer-nyolcszázkilencvenhét) forint állam által előlegezett költséget az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.460 (harminchatezer-négyszázhatvan) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. április 24-én kelt ajánlatának alperes általi elfogadása folytán vagyonbiztosítási szerződés (FOB-96 szerződés) jött létre a felperes mint biztosított és az alperes mint biztosító között. Az alperes 2007. május 11-én kötvényt állított ki a szerződésről. A szerződés szerint biztosított vagyontárgy volt a hrsz. alatt nyilvántartott ingatlanon álló, 420 nm alapterületű melléképület, a melléképületre irányadó biztosítási összeg 24.780.000 forint volt, és biztosítási eseménynek minősült a tűzkár bekövetkezése. A biztosítási szerződés általános szerződési feltételeinek V.3. pontja kimondja, hogy a biztosítás nem vezethet gazdagodáshoz. A FOB-96 biztosítás különös szabályzatának IV.1. pontja értelmében a biztosítási összeg nem haladhatja meg az épület újraépítési költségét. A szabályzat V. 1. pontja rögzíti, hogy a biztosító szolgáltatása kártérítés, a biztosító a károkat a káridőpontban érvényes beszerzési új értéken, illetve helyreállítási költségen téríti meg. Épületeknél az új érték megállapításának alapja a károsodottal azonos épület helyreállításának költsége. A 75 %-nál avultabb melléképületek, építmények a tényleges káridőponti

érték alapján kerülnek térítésre. A szabályzat V. 11. a) pontja szerint a biztosító maximum a biztosítási összeg 2 %-áig téríti meg bontás, valamint rom- és törmelék eltakarítás költségét. A biztosított melléképület 2009. április 4-én szándékos gyújtogatás következtében leégett. A felperes bejelentette a biztosítási esemény bekövetkezését és a biztosítási szolgáltatás iránti igényét az alperesnek, az alperes azonban elzárkózott a biztosítási összeg megfizetése elől.

A felperes a keresetében 15.560.983 forintnak, ezen összeg után 2009. augusztus 15-től a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatnak és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Követelését arra alapította, hogy bekövetkezett a tűzkár biztosítási esemény, ezért az alperes köteles megfizetni a biztosítási szerződésben kikötött biztosítási összeget.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Védekezésében hivatkozott arra, hogy a felperes nem köthetett vagyonszerződést a melléképületre, mert nem volt érdekelt annak megóvásában. Kifejtette, hogy lényeges, a kockázat elvállalása szempontjából jelentős körülmények tekintetében tévedésben volt a biztosítási szerződés megkötésekor, ezért kifogásként érvényesített megtámadás folytán a szerződés érvénytelen. Érvelése szerint a biztosítási szerződésben kikötött biztosítási összeg meghaladta a biztosított melléképület értékét, ezért az épület értékét meghaladó biztosítási összeg vonatkozásában a szerződés semmis. Kiemelte, hogy a FOB-96 különös szabályzat értelmében a biztosítás nem vezethet gazdagodáshoz, erre figyelemmel a szerződés érvényessége esetén is csak olyan összegű biztosítási összeget köteles fizetni, amennyi a leégett melléképület tényleges értéke volt a biztosítási esemény bekövetkezésekor. Állította, hogy a biztosítási esemény bekövetkezésekor a melléképület avultsága meghaladta a 75 %-ot, és emiatt a körülmény miatt is csak az épület tényleges, káridőpontkori értékét köteles megtéríteni. Vitatta a melléképület újjáépítéséhez szükséges költség összegét.

Az elsőfokú bíróság 40.P.25.883/2007/17. számú, a keresetet elutasító ítéletét a Fővárosi Ítélet tábla a 6.Pf.21.443/2010/6. számú közbenső ítéletével megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes a 2009. április 4-én bekövetkezett biztosítási eseménnyel összefüggésben biztosítási szolgáltatás nyújtására köteles a biztosítási szerződés feltételei szerint. A Kúria a Pfv.VIII.20.820/2011/5. számú közbenső ítéletével hatályában fenntartotta a jogerős közbenső ítéletet, az Alkotmánybíróság pedig a IV/2333-7/2012. számú határozatával visszautasította az alperes alkotmányjogi panaszát. Az elsőfokú bíróság a 40.P.20.608/2012/10. számú részítéletével 1.986.605 forint, ennek 2009. augusztus 15-től a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű kamata és 127.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. A részítélet fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett. Ezután az elsőfokú bíróság a 40.P.20.608/2012/49. számú ítéletével arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15.913.395 forintot, ennek 2009. augusztus 15-től a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű kamatát, 2.271.340 forint perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak külön felhívásra 900.000 forint illetéket. Az ítéletet a Fővárosi Ítélet tábla a 4.Pf.20.313/2015/4. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Végzésének indokolásában azt írta elő az elsőfokú bíróságnak, hogy helyszíni szemle előírásával rendeljen ki újabb igazságügyi szakértőt a biztosított melléképület szerződéskötéskor és a biztosítási esemény bekövetkezésekor fennálló forgalmi értékének, avultságának, újjáépítési és helyreállítási költségének megállapítása céljából.

A megismételt eljárásban a felperes 15.913.395 forint tőkének, ezen összeg után 2009. augusztus 15-től a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatnak és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ellenkérelme a megismételt eljárásban is a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. A biztosítási szolgáltatás összege vonatkozásában fenntartotta a korábban már részletesen kifejtett álláspontját.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 14.913.395 forintot, ennek 2009. augusztus 15-től a kifizetésig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű kamatát és 1.741.340 forint perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak külön felhívásra 900.000 forint illetéket. Ítéletének indokolásában rámutatott, hogy az alperes a biztosítási szerződésben a káridőpontban érvényes beszerzési új értéknek, illetve helyreállítási költségnek megfelelő összegű kártérítés teljesítésére vállalt kötelezettséget, amely épületek esetében a károsodottal azonos épület helyreállításának költsége. A szakértők részletes meghallgatása után az alperes megbízásából Kertész Lajos szakértő által készített szakvéleménnyel szemben a perben kirendelt **dr. S.-né K. M. és B. Gy.** igazságügyi szakértők szakvéleménye alapján azt állapította meg, hogy a biztosított melléképület értéke a szerződéskötés időpontjában nagyjából azonos volt az alperes által elfogadott biztosítási értékkel, a felek biztosítási szerződésében kikötött biztosítási összeg nem haladta meg a biztosított melléképület újraépítési költségét, a melléképület avultsága pedig nem érte el a 75 %-ot a biztosítási esemény bekövetkezésekor. A kirendelt szakértők szakvéleménye alapján azt a következtetést vonta le, hogy a leégett melléképület egésze alkalmatlanná vált a használatra és a gazdaságos felújításra. **dr. S.-né K. M.** szakvéleménye alapján 16.900.000 forintban határozta meg a melléképület újraépítésének, valamint a szükséges bontási és egyéb járulékos munkáknak a költségét, ebből levonta a jogerős részítélet alapján az alperes által teljesített 1.986.605 forintot.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása, marasztalásának 3.013.395 forintra és kamataira történő leszállítása, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte a rendelkezésére álló bizonyítékokat, megállapításai iratellenesek. Hangsúlyozta, hogy a perben végig vitatta a biztosított épület szerződéskötés időpontjában fennálló értékét és a biztosítási összeget. Álláspontja szerint a perben kirendelt szakértők szakvéleménye azt támasztja alá, hogy az épület jelentősen túlbiztosított volt. Emiatt iratellenes és okszerűtlen az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a biztosított épület értéke nagyjából azonos volt az alperes által elfogadott biztosítási értékkel. Okfejtése szerint az elsőfokú bíróságnak **Sz. T.** tanú vallomását ki kellett volna zárnia a bizonyítékok közül, **B. Gy.** szakvéleményét pedig nem vehette volna figyelembe ítéletének meghozatalakor. Rámutatott, hogy teljesítési kötelezettségének mértékét a biztosítási szerződés feltételei alapján kell meghatározni, a feltételek szerint pedig a biztosítás nem vezethet gazdagodáshoz, a biztosítási összeg pedig nem haladhatja meg a biztosított vagyontárgy valóságos értékét. Az volt az álláspontja, hogy az újjáépítési költség nem lehet több a biztosított épület valóságos értékénél, ezért fizetési kötelezettsége a biztosított épület **dr. S.-né K. M.** szakvéleményében megállapított értéke, 5.000.000 forint erejéig áll fenn, amelyből a jogerős részítélet alapján 1.986.605 forintot már megfizetett. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte ettől eltérően a biztosítási szerződés biztosítási szolgáltatás mértékére vonatkozó rendelkezéseit. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet számítási hibát is tartalmaz.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyezésében előírt kötelezettségeinek, az új eljárásban kirendelt szakértő véleménye nem tért el jelentősen a korábban kirendelt szakértő véleményétől, és megállapította a melléképület értékét is. Hangsúlyozta, hogy az alperes a

biztosítási szerződésben új értéken vállalt kötelezettséget a térítésre, az új érték azonban nem azonos a forgalmi értékkel. Álláspontja szerint a szerződéssel az alperes vállalta annak kockázatát, hogy ha a biztosítási esemény totálkárt eredményez, akkor teljesítési kötelezettsége meghaladhatja a melléképület káreseménykori értékét. Hivatkozott arra, hogy a túlbiztosítás kérdése fel sem merülhet, mert a szakértők függetlenítették magukat a kötvényben feltüntetett biztosítási összegtől, az elsőfokú ítélet pedig nem tartalmaz számítási hibát.

Az alperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének öt 3.013.395 forint és kamatai megfizetésére kötelező rendelkezését. Ez a rendelkezés fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett, ezért a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az elsőfokú ítélet fellebbezett, az alperest 3.013.395 forintot és kamatait meghaladóan fizetésre kötelező rendelkezését bírálta felül.

Az alperes fellebbezése kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az ítéltábla kiegészíti azzal, hogy a biztosítási szerződés általános szerződési feltételeinek V.3. pontja szerint a biztosítás nem vezethet gazdagodáshoz. A FOB-96 biztosítás különös szabályzatának IV.1. pontja értelmében a biztosítási összeg nem haladhatja meg az épület újjáépítési költségét. A szabályzat V. 1. pontja rögzíti, hogy a biztosító szolgáltatása kártérítés, a biztosító a károkat a káridőpontban érvényes beszerzési új értéken, illetve helyreállítási költségen téríti meg. Épületeknél az új érték megállapításának alapja a károsodottal azonos épület helyreállítási költsége. A 75 %-nál avultabb melléképületek, építmények a tényleges káridőponti érték alapján kerülnek térítésre. A szabályzat V. 11. a) pontja szerint a biztosító maximum a biztosítási összeg 2 %-áig téríti meg bontás, valamint rom- és törmelék eltakarítás költségét.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és a döntés ítéletben kifejtett indokaival azonban az ítéltábla csak részben értett egyet, az alábbiak szerint:

A felperes mint biztosított és az alperes mint biztosító között a szerződés megkötésének időpontjában hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 536. § (2) bekezdés a) pontjában körülírt vagyontárgybiztosítási szerződés jött létre.

A Ptk. 549. § (1) bekezdése szerint vagyontárgybiztosítás esetén a biztosítási összeg nem haladhatja meg a biztosított vagyontárgy valószínű értékét. A vagyontárgy valószínű értékét meghaladó részében a biztosítási összegre vonatkozó megállapodás semmis, s a díjat megfelelően le kell szállítani.

A Ptk. 549. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy e rendelkezések ellenére is lehet biztosítási szerződést kötni valamely vagyontárgy várható értéke, továbbá helyreállítási, illetőleg új állapotban való beszerzésének értéke erejéig.

A Ptk. 549. § (2) bekezdése kifejezetten lehetővé teszi, hogy a felek a Ptk. 549. § (1) bekezdésében megfogalmazott túlbiztosítás tilalma ellenére valamely vagyontárgy várható értéke, helyreállítási vagy új állapotban való beszerzésének értéke erejéig kössenek biztosítási szerződést (új érték biztosítás). Új érték biztosításra irányuló szerződés esetén a Ptk. 549. § (2) bekezdése lehetőséget ad arra, hogy a biztosított jogszerűen gazdagodjon a biztosítási szerződés folytán, mert a biztosított vagyontárgy várható értéke, helyreállítási vagy új állapotban való beszerzésének értéke a Ptk. 549. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére is érvényesen meghaladhatja

a biztosított vagyontárgy szerződéskötés kori értékét. Azt, hogy a forgalmi értéktől a helyreállítási költség jelentősen eltérhet, alátámasztja az alperes kárszakértőjének, **H. I.**-nak a tanúvallomása is. Új érték biztosítás esetén a biztosítási szerződésben meghatározott új értékhez, és nem a biztosított vagyontárgy szerződéskötés kori értékéhez kell viszonyítani a biztosítási összeget a túlbiztosítás vizsgálata során. Helyreállítási költség esetében egyébként fogalmilag kizárt a túlbiztosítás, mert a biztosító szolgáltatási kötelezettsége mindig a helyreállítás valószínű költségének erejéig áll fenn; ha a költség alacsonyabb a biztosítási összegnél, akkor ennek erejéig, ha pedig meghaladja a biztosítási összeget, akkor a biztosítási összeg erejéig. Ilyen módon a biztosító szolgáltatásának mértéke soha nem haladhatja meg a helyreállítás valószínű költségét.

A szerződés részévé vált FOB-96 különös szabályzat V. 1. pontjában az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a biztosítási esemény következtében a biztosított vagyontárgyakban keletkezett károkat a káridőpontban érvényes beszerzési új értéken, illetve helyreállítási költségen téríti meg. Épületeknél az új érték megállapításának alapja a károsodottal azonos épület helyreállításának költsége. Ennek a szerződési feltételnek az alapján a peres felek között létrejött biztosítási szerződés új érték biztosítására irányul. A felperes a fellebbezési ellenkérelmében megalapozottan hivatkozott arra, hogy az alperes a különös szabályzat V. 1. pontjában vállalta annak kockázatát, hogy a biztosított melléképület káridőpontban érvényes helyreállítási költsége, és – a biztosítási összeg erejéig – a biztosítási szolgáltatás összege meghaladhatja a biztosított épület akár a szerződéskötés, akár a biztosítási esemény bekövetkezésekor fennálló értékét. Erre figyelemmel az alperes által alkalmazott, és szintén a felek biztosítási szerződésének részévé vált általános szerződési feltételek V.3. pontjának az a kikötése, hogy a biztosítás nem vezethet gazdagodáshoz, törvény kifejezett engedélye nélkül a felperes hátrányára tér el a Ptk. 549. § (2) bekezdésébe foglalt rendelkezéstől, ezért a Ptk. 567. § (1) bekezdésében megfogalmazott tilalomba (egyoldalú kógenia) ütközik, és arra az alperes nem hivatkozhat eredményesen.

Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróságnak figyelmen kívül kellett volna hagynia **B. Gy.** szakvéleményét. **B. Gy.** szakvéleményét a Fővárosi Ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésében nem zárta ki a bizonyítékok köréből, csak új szakvélemény beszerzését írta elő az elsőfokú bíróságnak. Ezért nem volt akadálya annak, hogy az elsőfokú bíróság figyelembe vegye a szakvélemény megállapításait, és azokat a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékokkal egybevetve értékelje. Az elsőfokú bíróság egyébként **B. Gy.** szakvéleményével szemben a megismételt eljárásban kirendelt **dr. S.-né K. M.** alperes által is elfogadott szakvéleménye alapján határozta meg a biztosított melléképület értékét és újraépítésének költségét, ezért nem volt jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság figyelembe vette-e **B. Gy.** szakvéleményét.

B. Gy. és **dr. S.-né K. M.** szakvéleményéből is az állapítható meg, hogy a biztosítási szerződésben kikötött biztosítási összeg jelentősen meghaladta a biztosított melléképület értékét. Ezért az ítéltábla mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából azt a valóban iratellenes megállapítást, hogy a biztosított melléképület értéke a szerződéskötés időpontjában nagyjából azonos volt az alperes által elfogadott biztosítási értékkel. Mivel az alperes a biztosítási szerződésben a káridőpontban érvényes helyreállítási költség megtérítésére vállalt kötelezettséget, a per eldöntése szempontjából közömbös volt a biztosított melléképület értéke.

Az alperes a másodfokú eljárásban már nem hivatkozott a biztosított melléképület 75 %-ot meghaladó avultságára. Erre figyelemmel az avultság mértékének nem volt jelentősége az alperest terhelő biztosítási szolgáltatás összegének megállapítása szempontjából. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla arra mutat rá, hogy az épület avultsága a biztosítási esemény bekövetkezésekor egyik szakvélemény szerint sem érte el a 75 %-ot, a 75 %-ot meghaladó avultságra tekintettel alacsonyabb

összegű biztosítási szolgáltatást megállapító szerződési feltételt pedig – másik biztosító által alkalmazott általános szerződési feltételben – a Kúria a EBH 2010. 2221. számú eseti döntésében tisztességtelennek minősítette.

dr. S.-né K. M. mindkét fél által elfogadott szakvéleménye szerint a leégett melléképület nem állítható helyre, a károsodottal azonos épület helyreállításának a káridőpontban érvényes költségét pedig 14.600.000 forintban határozta meg. Az alperes a biztosítási szerződés alapján biztosítási szolgáltatásként ezt az összeget köteles megfizetni a felperesnek.

dr. S.-né K. M. a szakvéleményében 2.300.000 forintban állapította meg a bontás, rom- és törmelék eltakarítás, valamint az egyéb járulékos munkák költségét. Az alperes a helyreállítás költségén kívül a szabályzat V. 11. a) pontja értelmében maximum az épület biztosítási összegének 2 %-áig köteles megtéríteni a bontás, valamint rom- és törmelék eltakarítás költségét. A biztosított melléképület biztosítási összege a helyreállítás költségével megegyező 14.600.000 forint, ennek 2 %-a 292.000 forint, a felperest megillető biztosítási szolgáltatás $14.900.000 + 292.000 = 14.892.000$ forint. Ezt kell csökkenteni az alperes által a jogerős részítélet alapján már teljesített 1.986.605 forinttal, így az alperes további 12.905.395 forint megfizetésére köteles. Emiatt az ítéletábra az alperes marasztalásának összegét 12.905.395 forintra szállította le.

A felperes által a perben követelt legmagasabb összeg 27.000.000 forint volt, ezt kell pertárgyértéknek tekinteni. Ehhez képest a felperes nagyobb részben pervesztes lett, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a peres felek pernyertességének, illetve pervesztességének arányához igazodóan köteles megfizetni az alperes perrel felmerült költségeit. Erre figyelemmel az ítéletábra mentesítette az alperest az elsőfokú perköltség megfizetésének kötelezettsége alól, és a felperest kötelezte elsőfokú perköltség megfizetésére. Az alperest megillető perköltség 59.000 forint, a 32/2003. (VIII. 32.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján számított jogtanácsosi munkadíjból, a Fővárosi Ítéletábra 4.Pf.20.313/2015/4. számú végzésével megállapított 1.373.100 forint másodfokú perköltség felperes pervesztességével arányos részből, 716.788 forintból, továbbá az alperes által előlegezett 183.000 forint felperes pervesztességével arányos részből, 100.749 forintból áll.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) legmagasabb perbeli követelés előterjesztésének időpontjában hatályos 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 1.500.000 forint a peres eljárás illetéke. A le nem rótt illetékből az alperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a pervesztességével arányos 717.000 forintot köteles megfizetni, a fennmaradó 783.000 forint illetéket a felperesek személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az állam által előlegezett 409.324 forint költség viseléséről. Az állam által előlegezett költség megfizetéséről az ítéletábra a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határozhatott. Az állam által előlegezett költségből az alperes a pervesztességével arányos 200.427 forint megfizetésére köteles, a fennmaradó 218.897 forintot az állam viseli.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, a rendelkező rész szerint megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban az alperes nagyobb részben pervesztes lett, és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felek másodfokú pernyertességének, illetve pervesztességének arányára figyelemmel

197.100 forint ügyvédi munkadíjat lenne köteles megfizetni a felperesnek. A felperes azonban a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperesnek a lerótt 952.000 forint fellebbezési illeték saját elvesztésével arányos részét, 160.640 forintot. A két összeg különbsége 36.460 forint, ezért a Fővárosi Ítéltábla másodfokú perkölségként ennek megfizetésére kötelezte az alperest.

Budapest, 2019. április 18.

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Csóka István
bíró